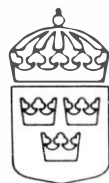

Motion till riksdagen

1988/89:Sk308

av Agne Hansson m. fl. (c)

Avveckling av skogsvårdsavgiften

Mot.
1988/89
Sk308-312

I denna motion föreslår vi att skogsvårdsavgiften slopas. Den nuvarande skogsvårdsavgiften, som tas ut med 0,8 % av skogsbruksvärdet, har under senare år mer och mer ändrat karaktär från sitt ursprungssyfte till en ren särbeskattning av skogsnäringen.

Skogsvårdsavgiftens karaktär av särbeskattning har skärpts genom ett ökat avgiftsuttag och ändrade bidragsregler. Skogsvårdsavgiften är dessutom felbaserad och motverkar samhällets syften med skogspolitiken. Systemet premierar inte god skogsvård. Istället blir det de skötsamma skogsägarna som förlorar mest på skogsvårdsavgiften. Skogsvårdsavgiften har därmed överlevt sig själv och bör avskaffas.

Brutet samband

Genom 1979 års skogspolitiska beslut fastslogs att de avgiftsmedel som skogsvårdsavgiften inbringar, i huvudsak borde användas antingen för sådana ändamål som är till nytta för skogsbruket eller så att åtgärderna kommer skogsägarna till godo. Denna princip har successivt förändrats. I och med beslutet 1983 att höja avgiftsuttaget till 0,8 % har den huvudsakliga återgången till skogsägarna helt frångåtts.

Det finns inte längre något direkt samband mellan avgiftsuttag och användningen av avgiftsmedlen. Det har fått till följd att en mycket ringa del av skogsvårdsavgiften går tillbaka till skogsägarna för skogsvårdande åtgärder. Därmed har skogsvårdsavgiften blivit en direkt skatt som läggs särskilt på skogsnäringen. En sådan särbeskattning saknar motsvarighet i andra näringar. Därmed upplevs den av skogsnäringen som en direkt straffskatt.

Av följande tabell framgår det ringa samband som finns mellan avgiftsuttag och bidrag som återgår till skogsägarna med anknytning till skogsvårdsavgiften i ett antal län i södra Sverige.

Län	Skogsvårds- avgift Mkr	Bidrag 1986/87		Bidrag i procent av skogsvårdsavgift
		Skogsdikning	Skogsodling efter avverkning, s.k. 5:3-skog	
E	21,6	0,1	1,7	8
F	33,1	0,4	2,6	9
G	30,0	0,5	1,5	7
H	30,3	0,1	2,7	9
K	8,4	0,0	1,0	12
N	10,4	0,2	1,6	17
P	24,1	0,4	2,2	11
	157,9	1,7	13,3	10

Uppgifterna visar att det inte finns några rimliga proportioner mellan den avgift som ett läns skogsägare har att betala och den återbetalning som kan komma i fråga i form av "bidrag" för olika åtgärder. Således återgår i ovan angivna län i genomsnitt endast 10 % av ett avgiftsuttag på nära 158 miljoner kr under ett år.

Hur skogsvårdsavgiftens karaktär av särbeskattning har skärpts genom ökad avgiftsprocent framgår nedan.

Skogsvårdsavgiftens storlek enligt riksskatteverkets uppbördssektion. *landet totalt.*

År	Uttag, promille av skogsbruksvärdet	Mkr
1979	0,9	16
80	3,0	55
81	4,5	229
82	5,5	295
83	5,0	262
84	6,5	373
85	8,0	450
86	8,0	425

I samband med att avgiften kraftigt har ökat har reglerna för bidrag för skogsvårdande åtgärder ändrats. Således har t.ex. rambeloppen för avverkning av 5:3-skog inte enbart sänkts kraftigt utan också fått vidgad användning. Detta medför att huvudparten av skogsvårdsavgiften används till andra ändamål vid sidan om själva skogsbruket. Att på detta sätt låta skogsvårdsavgiften finansiera kostnader, som rimligen bör vara en uppgift för hela samhället att bära, förstärker känslan av straffskatt.

Felbaserad

Principerna efter vilka skogsvårdsavgiften tas ut är också felaktiga. Reglerna premierar inte en god skogsvård, vilket de rimligen borde göra. En skogsvårdsavgift baserad på skogsbruksvärdet kan slå mycket snett och få till följd att de mest skötsamma skogsägarna förlorar mest på skogsvårdsavgiften.

Skogsbruksvärdet kan t.ex. vara mycket högt men avverkningsmöjligheterna små. Dessa skogsägare straffas enligt nuvarande uttagsprincip med höga avgifter på låga eller inga nettoinkomster från skogen.

Det gäller i de fall där en skogsägare nyligen köpt en fastighet och tvingats finansiera en väsentlig del av köpet genom stora engångsuttag av skog. Därmed har skogsägaren i detta fall uttömt möjligheterna att under de närmaste åren få några nettoinkomster från skogen.

I andra fall kan det gälla fastigheter som har en mycket stor andel av skogsmarken bevuxen med välgallrad och välskött ungskog som heller inte ger något omedelbart inkomstnetto, trots att skogsbruksvärdet i dessa båda aktuella situationer kan vara mycket högt. En på skogsbruksvärdet baserad, och inte en från skogen direkt inkomstbaserad skogsvårdsavgift, slår fel och får därmed en missriktad effekt.

Missgynnar istället för premierar

De bidrag som utgår från avgiftsmedel utgår i huvudsak för att i efterhand reparera eftersatta åtgärder, eller till fastigheter med ett dåligt skogstillstånd. Den skogsägare som sköter sin skog bra har i regel mycket små möjligheter att få bidrag. Trots detta har dessa skogsägare höga skogsvårdsavgifter.

På det sättet innebär bidragssystemet en överföring av medel från skötsamma till mindre skötsamma skogsägare. Skogsvårdsavgiften motverkar därför i praktiken samhällets syften med skogspolitiken. I ett system med skogsvårdsavgifter är det oftast de skötsamma skogsägarna som förlorar mest.

Det som nu sagts berör skogsvårdsavgiftens negativa konsekvens i ett relativt kort perspektiv. Naturligt vore att också beräkna dess effekt och konsekvenser under en omloppstid på mellan 80–100 år. Professor Sören Wibe vid lantbruksuniversitetet har gjort det. Hans beräkningar visar att den samlade avgiften vid en 80-årig omloppstid svarar mot 40 % av nettot vid avverkning. Det rör sig således om ett avgiftssystem som får ännu större negativa effekter för ett rationellt skogsbruk på längre sikt.

När ett system förlorat sitt syfte bör det avskaffas. Så är fallet med skogsvårdsavgiften. Detsamma gäller det bidragssystem som är en följd av skogsvårdsavgiften.

En självklar följd av en slopad skogsvårdsavgift blir givetvis att bidrag som betalas med medel som kommer in från avgifterna slopas. Regionalpolitiska insatser och annat som utgår ur avgiftsmedel, och som inte har anknytning till skogsbruket, bör självfallet finansieras via statskassan.

Hemställan

Mot. 1988/89
Sk308

Med hänvisning till det anförda hemställs
att riksdagen beslutar att avskaffa skogsvårdsavgiften från och med
den 1 juli 1989.

Stockholm den 10 januari 1989

Agne Hansson (c)

Rune Backlund (c)

Rolf Kenneryd (c)

Roland Larsson (c)

Marianne Jönsson (c)

Anna Wohlin-Andersson (c)

Ingbritt Irhammar (c)

Sven-Olof Petersson (c)

Ivar Franzén (c)